

עין משפט
נר מצוה

ה:

מי לא עסקינן דמעיי"ל ב', ואם תאמר ומאי שנא דמני תולדה

דהואה משאר תולדות של אבות ועוד תימנה דקתני סיפא

הרי אלו מ' אבות מלאכות חסר אחת משמע דלא מני שום תולדה וי"ל דדואי המוציא מרשות לרשות

הואה אלא דכ"ל הכנסה דרך קצרה ור"ת פ"י משום דהואה והכנסה גרועות הן והיו מידוש תנא לה להכנסה לחודה צדהה:

וקמפרש הבנסות **לא**אתר.

ריצ"א לא גרים לאלתר דכלא לאלתר מוכח שפיר דלא מצינן לאשכחיז ב' שהן ד' צפנים וכן צחון צלא הכנסות ומיהו לפי מאי דפרישית לעיל גרס ליה שפיר: **רבא** אמר רשויות קתני. פ"י צקוני' צפ"ק דשבת (דף ב:)

השבת שמים כלומר שמי רשויות רשות הרצים ורה"י ועל ידיהם יש לך ד' איסורים צפנים וד' צחון ולפירושו לא ה"ל למיתני וב' שהן ארבע צחון אלא ושהן ד' צחון לכן מפרש ר"י דה"ק ברשויות שבת יש ב' חיוצים שהן ד' צפנים וב' חיוצים שהן ד' צחון: **רבא** אמר. יש שמוחקים רב אשי צמירואל לעיל דתנא הכנסה הואה קרי לה דהש"ס לא היה קוצע דברי רבא אחר רב אשי דציוס שמת רבא נולד רב אשי(י) ואין למחקן צשציל כך דמילתא דרבא לא קאי לתרומי קושיות ורבא לא צא אלא ליישב דמתני' דקתני יציאות ולא קתני הוצאות דליציאות משמע מוצאות ומצואות דהיינו רשויות והש"ס קצעה כאן משום דבהכי מיתרלא פירכא

דוהא יציאות קתני מדע דאי צא לתוך מי דוחקו לומר כן הא ע"כ תנא הכנסה הואה קרי ליה מההיא דהמוציא מרשות לרשות: **שנים** שהן ד' בחרת בוי'. סדר לצוניותן שלג אמר לצן סיד ההיכל וקרום ציגה והיה נראה לומר דכל למעלה משלג בכלל שלג ומאמר ועד שלג בכלל אמר ומסיד ועד אמר בכלל סיד ומקרום ועד סיד בכלל קרום והוא אחי שפיר הא דתנן במסכת נגעים (פ"א משנה ד) ע"צ מראות דהרבה מראות נגעים יש אבל אין לתלקס לענין צירוף אלא לארבעה אבל קשה דהיכי פריך לקמן ויאמרו מקרום ציגה ולמעלה טמא ומנטרף איך היינו מחלקים אותן לד' מראות הללו והאיך הייתי יודע סדר צירופן אם לא מנאס לכן נראה דאין דרך הנגע לצא אלא צד' מראות הללו ואין מראות אחרות צינתיים וכן פירש צקונט' צסמוך וע"צ דחשיב במסכת נגעים חשיב פתיכי או נגעי צמים וצגדים כדפי' צצמתני' ומיהו אפשר שצכל אחד יש כמה מראות שיש שלגים לצנים זה מזה וכולן מראה שלג וכן אמר לצן נקי צן יומו דמפרש לקמן לצן מנאמר אחר והכל מראה אמר וכן סיד וקרום אבל לעולם לא יצא הנגע כ"א צד' מראות הללו: **שאת בצמור** לבן. הש"ס מקצר ומדלבג דר"מ דאמר צריש מסכת נגעים שאת כקרום ציגה שניה לה כזמר לצן ונראה דזמר לצן דר"מ לא איירי צנקי צן יומו כמו חכמים אלא אמר שאינו נקי ושחור מסיד דאין סבירא דלשאת שהיא שחורה מכולן שמהיה תולדתה לצנה מתולדה דצהרת שהיא לצנה מכולן: **אם** בן שיחרת סיד בלצירף. תימה תקשה נמי ליה טיהרת צהרת מלצרף דאי צהדי סיד איכא אמר דעדיף מסיד ואי צהדי אמר

לאו מינה הוא וצקונטרס פירש צצהרת ושאת שמנטרפים כדדרשין

צת"כ והיה מלמד שמנטרפים זה עם זה וקשה דא"כ תולדות נמי ינטרפו וע"ק דצירושלמי צריש מכילתאן אומר רבי יוסי צ"ר צון והיו אין כתוב כאן אלא והיה מלמד שאין מנטרפות זה עם זה תני חזקיה לנגעי צרעת אין כתוב כאן אלא לנגע מלמד שאין מנטרפות ומיהו ההיא גופה תימה דמייתי לה אהך דמסיק התם דמנטרפים ונ"ע שס: **מַיְיָהֲרָת** סיד הדיביל בלצירף. וא"ת אמאי לא מקשה צפשטיות דמתני' דלא כר' עקיבא דצמתני' קתני שניה כסיד ההיכל משמע דמנטרפינן סיד עם השלג אבל לא עם הזמר ולר"ע אדרבה מנטרפת עם הזמר ולא עם השלג שגבוה ממנו ב' מעלות וי"ל דה"פ אם נאמר מתני' ר"ע היא והא דקתני שניה לה כסיד ההיכל לא להנטרף עמהם אלא לומר שתולדה היא ולא תנטרף עם הזמר אע"פ שאין גבוה ממנו כ"א מעלה אחת ור' עקיבא דקתני זו למעלה מזו לא שיעטרף הסיד עם הזמר דהא לאו תולדה היא אלא לומר שלא ינטרף הסיד עם השלג אע"ג דתולדה היא הואיל ובצוה ממנו ב' מעלות א"כ טיהרת סיד ההיכל: **א**י הבי קרום של ביצה נבי. פירוש אא"צ דמתניתין דלא כר' עקיבא שפיר והר"ר משה מאייציר"א פירש אא"צ דר' עקיבא דקאמר זו למעלה מזו מודה נמי דאצ ותולדה דידיה מנטרפינן והא דקאמר זו למעלה מזו אתא לאוסופי דלפילו סיד וזמר או סיד וקרום מנטרפינן אף על גב דלאו צר מיניה הוא ומתניתין נמי דקתני ושניה לה כו' סצירא לה נמי זו למעלה מזו אלא דאתא לאשמועינן דלפי' שלג וסיד או אמר וקרום שגבוהות זו מזו שמי מעלות מנטרפינן הואיל וצר מיניה הוא אחי שפיר דכולהו מנטרפינן אהדדי צר משלג וקרום שאין מנטרפינן זה עם זה יחד אלא לדיך דפרכת א"כ טיהרת סיד ההיכל אם כן סצירא לך דלרצי עקיבא לעולם לא מנטרפינן אלא עם סמוכה מעלה אחת ולמתני' אין מנטרפינן אלא אם כן צר מינה ואי אתיא מתניתין כרבי עקיבא לא מנטרפינן אלא אצ ותולדה ידיה שהיא גבוה מעלה אחת א"כ קרום נמי תקשי לך:

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

דסנן. ט' צענין אבות מלאכות המוציא מרשות לרשות: **מי** לא

עסקינן דקא מעייל עיולי. דעל כרחך קיימא לן נמי צהא דחייב וקרי ליה המוציא: **הואה קרי לה**. (י) שמוציאה ממקומו: **מתני'**.

צמסכת שבת [ב:]: די"ק דהכנסה קרי יציאה דקאמר יציאות השבת שמים וכו' ופירש הכנסה לאלתר

דקתני התם [ב:]: כילד העני עומד צחון וצבל הצית צפנים פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוך ידו של צבל ידו לפנים דהיינו הכנסה: **סנן התם**. צתחלת מסכת נגעים: ^(י) **שנים שהן ארבעה**. מראה לשון זכר הוא להכי

תנן להו צלשון זכר כדכתיב (ויקראל ב) מראה הנוגה סציי הוא מראה דמות כבוד ה' וגו': **שנים**. כתובין שאת וצהרת ט' דספתח אינו שס נגע דכלקמן ט' אלא לשון טפל לאחרים: **שהן ארבעה**. יש לך לרבות להס ב' תולדות מרצווא דספתח דכלקמן ט': **צהרת עוה כשלג וכו'**. עוה לצנה ציומר ולקמן [ו:]: מפרש מנא ליה: **שניה לה כסיד ההיכל**. דלע"ג דלמר לצן עוה לצוניותו מסיד על כרחך שאת שהוא אצ קרוצ אל לצוניותו של צהרת הוא אלא שגבוה ממנו מעט מתוך שאינו לצן כמוהו וכל דצר שחור נראה גבוה מן הלצן ולפיכך נקרא שאת. והשניות שנמרצו להס סיד וקרום ציגה והסיד לצן מן הקרום ולמטה מן הקרום אינו נגע

אלא צוהק וטעור הוא ושני מראות של תולדות הלצנה לצא הלצן י' הגבוה לצא הגבוה הלכך סיד לצהרת וקרום לשאת וריצה הכתוב את התולדות להנטרף עם אצותיהן י' לצגרים שהוא שיעור נגע: **מאן סנא מראות נגעים** גרסינן. ולא גרסינן שנים שהן ארבעה דכולי עלמא הכי אית להו. אלא הכי קאמר מי שנה משנה זו צלשון אבות ותולדות דלא כר' עקיבא דאי כר' עקיבא כיון דלמר לקמן [ו:] מראות נגעים זו למעלה מזו ט' נשנו כסדר מעלתן השלג והזמר והסיד והקרום ואמרין לקמן [שס] כססדר משנתן הן מנטרפינן זה לזה ואין אחד מנטרף לגבוה הימנו שמי מעלות אלא מעלה אחת: **אם** קן. דהוא שנאן צלשון אבות ותולדות: **טיהרת**. מראה הסיד מלהנטרף דמדמתניא לסיד שניה לצהרת ולא תניא נמי שניה לשאת והרי אף משאת היא פחותה ש"מ סצירא ליה לתנא דלא צת מינה דשאת היא ולא מינטרפא צדהה ומהשתא צהדי מאן נצרפה אי צהדי צהרת אציה הא איכא שאת שהיא כזמר דעדיפא מינה צלוצן נמצאת צהרת למעלה מן הסיד שמי מעלות ור' עקיבא זו למעלה מזו צני: **נצרפיה צהדי שאת**. שהוא מעלה אחת: **לאו פולדה ידיה** (א) . דהא שקלת לה מיניה ושויתיה מין צהרת ולר' עקיבא הכי איציב ל"י למיתנא צהרת עוה כשלג ושאת כזמר לצן ושניה לה סיד ההיכל וקרום ציגה דנימני למימר כולוהו מינא דהדדי נינהו וצהרת ושאת מנטרפינן ושאת וסיד נמצא לו צירוף לסיד והכי אמרינן צת"כ צצהרת ושאת דמנטרפי ויהי מלמד דמנטרפינן זה עם זה ט' אבל השתא דמחלקת תולדה לזו ותולדה לזו סצירא לן שאין מנטרף כל אחד אלא עם אציו: **אי הכי**. דאית ליה לר"ע דלא מנטרפי לגבוה ממנו שמי מעלות: **קרום של ציגה נמי**. אמאי לא קשיא לך י' צהדי מאן נצרפיה אי צהדי שאת אציו איכא סיד דעדיף מיניה הרי השאת גבוה שמי מעלות: **נצרפיה צהדי סיד**. לאו צר מיניה הוא (ה) שאינה תולדה לצא אחד. ומשנינן

הא

גרסינן. ולא גרסינן שנים שהן ארבעה דכולי עלמא הכי אית להו. אלא הכי קאמר מי שנה משנה זו צלשון אבות ותולדות דלא כר' עקיבא דאי כר' עקיבא כיון דלמר לקמן [ו:] מראות נגעים זו למעלה מזו ט' נשנו כסדר מעלתן השלג והזמר והסיד והקרום ואמרין לקמן [שס] כססדר משנתן הן מנטרפינן זה לזה ואין אחד מנטרף לגבוה הימנו שמי מעלות אלא מעלה אחת: **אם** קן. דהוא שנאן צלשון אבות ותולדות: **טיהרת**. מראה הסיד מלהנטרף דמדמתניא לסיד שניה לצהרת ולא תניא נמי שניה לשאת והרי אף משאת היא פחותה ש"מ סצירא ליה לתנא דלא צת מינה דשאת היא ולא מינטרפא צדהה ומהשתא צהדי מאן נצרפה אי צהדי צהרת אציה הא איכא שאת שהיא כזמר דעדיפא מינה צלוצן נמצאת צהרת למעלה מן הסיד שמי מעלות ור' עקיבא זו למעלה מזו צני: **נצרפיה צהדי שאת**. שהוא מעלה אחת: **לאו פולדה ידיה** (א) . דהא שקלת לה מיניה ושויתיה מין צהרת ולר' עקיבא הכי איציב ל"י למיתנא צהרת עוה כשלג ושאת כזמר לצן ושניה לה סיד ההיכל וקרום ציגה דנימני למימר כולוהו מינא דהדדי נינהו וצהרת ושאת מנטרפינן ושאת וסיד נמצא לו צירוף לסיד והכי אמרינן צת"כ צצהרת ושאת דמנטרפי ויהי מלמד דמנטרפינן זה עם זה ט' אבל השתא דמחלקת תולדה לזו ותולדה לזו סצירא לן שאין מנטרף כל אחד אלא עם אציו: **אי הכי**. דאית ליה לר"ע דלא מנטרפי לגבוה ממנו שמי מעלות: **קרום של ציגה נמי**. אמאי לא קשיא לך י' צהדי מאן נצרפיה אי צהדי שאת אציו איכא סיד דעדיף מיניה הרי השאת גבוה שמי מעלות: **נצרפיה צהדי סיד**. לאו צר מיניה הוא (ה) שאינה תולדה לצא אחד. ומשנינן

הא

צת"כ והיה מלמד שמנטרפים זה עם זה וקשה דא"כ תולדות נמי ינטרפו וע"ק דצירושלמי צריש מכילתאן אומר רבי יוסי צ"ר צון והיו אין כתוב כאן אלא והיה מלמד שאין מנטרפות זה עם זה תני חזקיה לנגעי צרעת אין כתוב כאן אלא לנגע מלמד שאין מנטרפות ומיהו ההיא גופה תימה דמייתי לה אהך דמסיק התם דמנטרפים ונ"ע שס: **מַיְיָהֲרָת** סיד הדיביל בלצירף. וא"ת אמאי לא מקשה צפשטיות דמתני' דלא כר' עקיבא דצמתני' קתני שניה כסיד ההיכל משמע דמנטרפינן סיד עם השלג אבל לא עם הזמר ולר"ע אדרבה מנטרפת עם הזמר ולא עם השלג שגבוה ממנו ב' מעלות וי"ל דה"פ אם נאמר מתני' ר"ע היא והא דקתני שניה לה כסיד ההיכל לא להנטרף עמהם אלא לומר שתולדה היא ולא תנטרף עם הזמר אע"פ שאין גבוה ממנו כ"א מעלה אחת ור' עקיבא דקתני זו למעלה מזו לא שיעטרף הסיד עם הזמר דהא לאו תולדה היא אלא לומר שלא ינטרף הסיד עם השלג אע"ג דתולדה היא הואיל ובצוה ממנו ב' מעלות א"כ טיהרת סיד ההיכל: **א**י הבי קרום של ביצה נבי. פירוש אא"צ דמתניתין דלא כר' עקיבא שפיר והר"ר משה מאייציר"א פירש אא"צ דר' עקיבא דקאמר זו למעלה מזו מודה נמי דאצ ותולדה דידיה מנטרפינן והא דקאמר זו למעלה מזו אתא לאוסופי דלפילו סיד וזמר או סיד וקרום מנטרפינן אף על גב דלאו צר מיניה הוא ומתניתין נמי דקתני ושניה לה כו' סצירא לה נמי זו למעלה מזו אלא דאתא לאשמועינן דלפי' שלג וסיד או אמר וקרום שגבוהות זו מזו שמי מעלות מנטרפינן הואיל וצר מיניה הוא אחי שפיר דכולהו מנטרפינן אהדדי צר משלג וקרום שאין מנטרפינן זה עם זה יחד אלא לדיך דפרכת א"כ טיהרת סיד ההיכל אם כן סצירא לך דלרצי עקיבא לעולם לא מנטרפינן אלא אם כן צר מינה ואי אתיא מתניתין כרבי עקיבא לא מנטרפינן אלא אצ ותולדה ידיה שהיא גבוה מעלה אחת א"כ קרום נמי תקשי לך:

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

אף

כא א מיי פ"ו מהל' שבת הלכה א סמג לאוין סה: **כב** ב מיי פ"א מהל' טומאת צרעת הל' ב:

רבינו חננאל

תנן התם בתחלת מסכת נגעים מראות נגעים שנים שהן ד'. בחרת עוה כשלג. שניה לה כסיד ההיכל. שאת כצמר לבן. שניה לה כקרום ביצה ואמרין הא מתניתא דלא כר' עקיבא דאמר מראות נגעים זו למעלה מזו. דאם כן טיהרת סיד ההיכל מלצרף דבהדיא מאן נצרפיה כלומר שיעור הבהרת. כדתנן (רפ"ו דנגעים) גברים הקולקי מרובץ מקום הגרים תשע עדשות. מקום עדשה ד' שערות נמצאו ל"ו שערות. עתה אם תהיה בחרת כחצי גרים וצוציה כסיד ההיכל אינה מצטרפת לדברי ר' עקיבא דאמר זה למעלה מזה שהרי השאת למעלה מן הסיד של היכל הוא. תצטרף הסיד בהדי שאת לאו תולדה דשאת היא. ואקשינן אי הכי נימא כקרום ביצה נמי בהדי מאן נצרפיה בהדי שאת הרי סיד עדיף מיניה. בהדי סיד תרוייהו ותולדות נינהו.

מסורת הש"ס

(א) שבת עג., (ב) גי' יעבי"ן דקא וכו"ה צס"א, (ג) נגעים פ"א מ"א שבת ב:, (ד) שבת נג., (ה) צדפריי' הגירסא צמנין, (ו) שייך לעיל צמשנה, (ז) וויקרא יג., (ח) [דף ו:], (ט) [שס], (י) צ"ל והגבוה, (י) [לקמן ו:], (י) צ"ל וששט, (י) [תרי"ב מוריע פרשה א], (י) צ"ל ליה. רש"ל, (י) [ע"י צחוק' צצבת ב: ד"ה רשויות קתני], (י) [כדליתא צקדושין עב:],

הגהות הב"ח

(א) גפריא אמר רבא מאן תנא מראות נגעים: (ב) רש"י ד"ה הואה וכו' שמוציאו: (ג) ד"ה לאו תולדה ידיה הוא דהא וכו' צת"כ דבהרת ושאת דמנטרפי דכתיב והיו: (ד) ד"ה נצרפי וכו' שאין שניהם תולדה לאכ:

גליון הש"ס

גכ'. תנן התם מראות נגעים. ע"י צקוניא זו צתשבות דצרי רציות ס"י כ"ה:

מוסף רש"י

המוציא מרשות לרשות. קחשיב מנין אצות מלאכות צצפק כלל גדול (שבת ב.). מי לא עסקינן דקא מעייל בוי'. דהא על כרחך אהכנסה נמי חייב דקתני מתני' העני חייב וקחי המוציא (שס). מצינתינן נמי דיקא. דהכנסה נמי קרי הואה, דקתני יציאות. ועל כרחיך לא מצינן מפרש לה דליציאות לתודיייהו קאמר, ומאי שהן ארבע חייבי ופטורי, דהא מפרש הכנסה צרישא, דקתני כילד פשט העני את ידו לפנים דהיינו הכנסה וקתני לה צפירושא דליציאות, אלאה הכנסה נמי קרי לה הואה (שס). רבא אמר. דקשיא לך ליטנא דליציא צין הכא צין התם רשויות קתני. רשויות שמים, רשות היסוד ורשות הרצים, שהן ארבע צפנים כו' כלומר ועל ידיהן יש לך ארבע איסורין צפנים וצנגדן צחון, ומהן לחייב ומסן לפטור, וההיא דשבועות כולוהו לחייבה כדלוקימנא (שס).

מסורת הש"ס

(א) נמוס' דנגעים פ"א], (ב) [ערכין ג,א], (ג) [ויקרא יג], (ד) [נבירות פ':, (ה) [ושל' כס"ג], (ו) לדומה לו הוא דקאמריין. יעב"ז, (ז) נוע"ע מוס' ערכין ג. ד"ה דמסבירי],

—

תורה אור השלם

1. וְלִשְׁאֵת וְלִסְפַּחַת וְלִבְהַרֵּת: וַיִּקְרָא יְיָ בְּנוֹ

—

הגהות הב"ח

(א) נמרא ליה והתנן ר' עקיבא: (ב) רש"י ד"ה ואם לאו וכי' היה שיפרש מה הוא שואל: (ג) ד"ה פתוך מעורב והוא: (ד) תוספות ד"ה כל וכי' כשאין ישראל בקי עמו דאם:

האי מאי בשלמא בלא סיד קרוס ביצה לא קשה. ולשאת ולספחת

כתיב משמע לשאת ולספחת ולנטפל עמה ש"מ דרבי לה רחמנא

טפילה וטפילה כל שהוא במשמע ובלבד שיהא ממראות נגעים:

ואף ע"ג דמנחם מינה עוצא. וס"ל לר"ע דלשאת רבי לזהרת

לא רבי דהא ספחת בשאת הוא דכתיב הלכך שאת הוא דמנטרפא לזהרת דסמוכה לה וכתיב והיה א

מלמד שמנטרפין וסיד לשאת ממילא דהא דמילא לה וכן קרוס לשאת דספחת בשאת כתיבא ורבי לה תולדה

והו למעלה מזו דר' עקיבא בסיד ושאת וזהרת מיתוקס: אלא סיד **ההיכל**. כי מפלגת להו ברתמי מיני זו תולדה לזו והו תולדה לזו: קשיא. היאך יטטרף בהרת לסיד ותולדתו ז'

לרבי עקיבא דאית ליה זו למעלה מזו דהא ליכא למימר לרבי עקיבא דכי היכי דאיתרבאי טפילה לשאת

ממשמעות איתרבאי טפילה נמי לזהרת מדרשא דאמר לקמן לרבנן דא"כ זו למעלה מזו דרבי עקיבא היכא איתיה אבות ותולדות הוא דאיכא ואין בהם צירוף אלא לגבוה ממנו שתי מעלות: **והיכא שמעינן ליה לר' יהושע בנו של ר' יהושע**. יהושע בנו של ר' יהושע בן קרחא שר' עקיבא

קרח היה דאמרר' בצבורות (דף נח.)

חזן מן הקרח הוא: **מפני מה** כו'.

כדמפרש צבי ואזיל יאמרו מקרוס כו': **ואם לאו מה יאמרו**. מחזר

היה (ו) שמפרש מה הוא שואל: **יאמרו מקרוס ביצה ולמעלה טמא**. אחר שאין לנו חלוק במראות לובן למעלה מקרוס ביצה אלא ד' מראות הללו יאמרו כל מראה לובן שהוא מקרוס ולמעלה טמא דקיימא לן (פסחים דף א: ג:) לעולם ישנה אדם לתלמידו דרך קצרה ולמה הזכירו שמותן:

אמר לו לומר לך שמנטרפין זה עס זה. לכן שנאום וסידרוס לומר לך

שנסדר הוזה משנתן וכן דרך צירופם. ועדיין אין אנו יודעין באיזה סדר הוא שונה אותן ומתשוצות בנו אנו

באין ללמוד: **אמר לו ויאמרו מקרוס ביצה ולמעלה טמא ומנטרפין זה עס זה**. ומתשוצתו אנו למידין סדר משנת אציו: ואילו **מסיד ולמעלה לא קאמר ליה**. יאמרו מקרוס ביצה ולמעלה טמא ומנטרף ומסיד ולמעלה טמא ומנטרף. שמע מינה שמיע ליה מינייה כולוהו צהדי שאת ומנטרפין עליון אחד לשתי תולדות דאי סלקא דעתך משנת אציו כסדר משנתנו תולדה לזהרת סיד ותולדה לשאת קרוס ביצה הכי הוה ליה למימר יאמרו מקרוס ביצה ולמעלה טמא ומנטרף מסיד ולמעלה טמא ומנטרף ומדיהבין עליון לסיד צפני

עצמו ועליון לקרוס צפני עצמו ממילא שמעינן דמנטרפין דקאמרי רצנן כל חד לעליון שלו אמרי והא מסברא ידעינן דעליונו של סיד שלג של (ו) קרוס אמר דכיון דאין חלוק מראות בלוצן מקרוס ולמעלה אלא ד' אלו וצקרא תרי כתיבי והכתוב מעיד שבהרת לבנה כדלקמן [ע"צ] והשאת קרובה לה כמשמעה גבוהה ממילא כי יהבת תולדה לזה ותולדה לזה מראה הסיד תתן לזהרת ומראה הקרוס תתן לשאת שאם באתה ליתן מראה סיד ללמר מפני שהוא קרוב לה למי תתן מראה הקרוס הכי הוה ליה למימר ולא הוה ליה למימר יאמרו מקרוס ולמעלה טמא ומנטרפין דאי הוה תני הכי לא הוה סלקא דעתך לחלק תולדה לזה ותולדה לזה ומדאזותיה הכי ש"מ שמיע ליה שאין תולדה לזהרת אלא עליון אחד לשתי תולדות והלכך על כרחך הוא שאת דרבי ליה רחמנא טפילה וסדר משנתן דקא"ל שנשנית כסדר צירופן הכי קא"ל זו למעלה מזו נשנו שלג והלמר והסיד וקרוס ומנטרפין שלג עם הלמר והלמר עם הסיד והקרוס דהא ליכא למימר דשמיע ליה מינייה שתינן תולדה לשתייהן דהא מהיכא תיתי שיהא הקרוס מנטרף לשלג לא כסדר מעלות ולא מן המקרא אלא ודאי צהדי שאת הוא דשמיע ליה מינייה דמנטרפין דרחמנא יהציניהו ליה טפילה לשאת ולא לזהרת ולכך השיצו יאמרו מקרוס ולמעלה טמא ומנטרפין והכל יודעין דצירוף מראה דאמרר' לדומה ^ו הוא לו דקאמריין וכל מה שאדם יכול להצין מסדר משנתן בהזכרת שמותן היה מצין מאליו שאין לך אדם מסדרין אלא כסדר שהן שנויים עכשיו: **ודלמא שאם ותולדה צהרם ותולדהם**. שמיע ליה והכי נמי קא"ל יאמרו מקרוס ולמעלה מסיד ולמעלה ותנא הוא דלא קסיד למיחשב ולמחל כי רוכלא: **משל דרבי עקיבא**. סדר צירופן: **פתוך**. מעורב (ו) הוא נגע לבן אדמדם הכתוב צתורה [ויקרא יג] דמדקאמר שנפלו לתוכו טיפי דם מכלל דצפתוך קאמר: **שצו ושצוה**. על כרחך על ראשון ושני קאמר שכן לשון משנה והכי קאמר אדמדם שצראשון ושני סימן פתיכת אודם שצהם נכרת במקום אחר כגון פטיפת דם כחלז ומראהו לא אדום ולא לבן אלא כיין המזוג וסציבותיו לבן: **אלא שאדמומיתו של שלג עזה**. כלומר לבנה משל סיד ושל סיד דיהה הימנה ומדקתני הכי כסיפא שמעינן לרישא דשצוה ושצוה דקאמר בשלג וסיד קאמר. אלמא סדר משנתו של רבי עקיבא סיד אחר שלג:

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

ו.

אף ע"ג דמנחתא מינה טובא. פירש בקונטרס דלר' עקיבא סיד וקרוס הוו תרוייהו תולדה דשאת וספחת אשאת קאי ולא אזהרת והא דקצעי בסמוך טפילה לזהרת מנא ליה לרבנן קצעי דלרבי עקיבא אין לזהרת שום טפילה וכן פירש לקמן

וקשיא דהא בקונטרס פירש צעזמו דאית ליה לר' עקיבא צ' שהן ארבע וכן נמי מוכח בסמוך דקאמר מפני מה אמרו מראות נגעים שנים שהן ארבעה כו' ושנים שהן ארבעה משמע שמכל אצ יוצאה תולדה אחת כמו שמים שהן ארבע דשבת ודיעות ושצועות ועוד כיון דלספחת לא קאי אלא אשאת מנ"ל לרבות שתי תולדות לא נרצה לה כ"א סיד אבל קרוס נימא דטהור ועוד דאמר לקמן משל דרבנן למה הדכר דומה לתרי מלכי ותרין איפרכי מלכו של זה למעלה ממלכו של זה ופריך האי זו למעלה מזו והו דמעהל מזו כו' והיינו כרבי עקיבא משמע דלרבי עקיבא נמי יש לכל אצ תולדה לכן נראה לפרש דלר' עקיבא נמי סיד תולדה דבהרת ואפ"ה אין מנטרפת עמה הואיל שגבוהה ממנה שתי מעלות אבל עם השאת מנטרפת שאין גבוהה הימנה אלא מעלה אחת והא דקאמר האי לאו צת מינה הוא היינו אס מתנימין כר' עקיבא אחיא וקרוס שהיא תולדה דשאת מנטרפת עמה וע"ג דמרחקא טובא מדכתיב טפי ספחת אשאת מזהרת מדלא כתיב ולשאת ולזהרת ולספחתיהם והשתא הא דקצעי לקמן טפילה לזהרת מנא ליה צבי. נמי לר"ע: **בפני' מה אמרו**. פירוש למה הזכירו כלל שמותיבן: **ויאמרו** מקרוס **ביצה ולמעלה טמא ומצטרפין**. פירוש ויפרשו דמנטרפין זה לזה הסמוכים צמעלה אחת דאם לא יפרשו הוה אמינא דכולוהו מנטרפי צהדי הדדי ואע"פ שלא הייתי יודע כל דין צירופן כגון קרוס צהדי למר צוה לא היה מושג דהשתא נמי דתני צ' שהן ד' לא שמעינן כל סדר צירופן:

כל כהן שאינו בקי בהן ובשמוותיהן (ו) חכם עמו דאם ישראל צקי עמו אפי' כהן שטוה אומר לו ישראל אומר טמא והוא אומר וישראל צקי היינו דמסברו ליה וסביר דאמר צריש ערכין (דף ג. א. ושם) ואם תאמר ומה לנו לזה הישראל הואיל ויש שם ישראל אחר המסבירו ויש לומר כגון שהמסביר עיניו כהות ואינו יכול לראות": **ואחד' נפל לראותו** י"ב. כלן לא כפל טיפות משום דכבר נפלו הרבה וצדבר מועט שמוסיפין עליו ניכר:

ואם עצמו ועליון לקרוס צפני עצמו ממילא שמעינן דמנטרפין דקאמרי רצנן כל חד לעליון שלו אמרי והא מסברא ידעינן דעליונו של סיד שלג של (ו) קרוס אמר דכיון דאין חלוק מראות בלוצן מקרוס ולמעלה אלא ד' אלו וצקרא תרי כתיבי והכתוב מעיד שבהרת לבנה כדלקמן [ע"צ] והשאת קרובה לה כמשמעה גבוהה ממילא כי יהבת תולדה לזה ותולדה לזה מראה הסיד תתן לזהרת ומראה הקרוס תתן לשאת שאם באתה ליתן מראה סיד ללמר מפני שהוא קרוב לה למי תתן מראה הקרוס הכי הוה ליה למימר ולא הוה ליה למימר יאמרו מקרוס ולמעלה טמא ומנטרפין דאי הוה תני הכי לא הוה סלקא דעתך לחלק תולדה לזה ותולדה לזה ומדאזותיה הכי ש"מ שמיע ליה שאין תולדה לזהרת אלא עליון אחד לשתי תולדות והלכך על כרחך הוא שאת דרבי ליה רחמנא טפילה וסדר משנתן דקא"ל שנשנית כסדר צירופן הכי קא"ל זו למעלה מזו נשנו שלג והלמר והסיד וקרוס ומנטרפין שלג עם הלמר והלמר עם הסיד והקרוס דהא ליכא למימר דשמיע ליה מינייה שתינן תולדה לשתייהן דהא מהיכא תיתי שיהא הקרוס מנטרף לשלג לא כסדר מעלות ולא מן המקרא אלא ודאי צהדי שאת הוא דשמיע ליה מינייה דמנטרפין דרחמנא יהציניהו ליה טפילה לשאת ולא לזהרת ולכך השיצו יאמרו מקרוס ולמעלה טמא ומנטרפין והכל יודעין דצירוף מראה דאמרר' לדומה ^ו הוא לו דקאמריין וכל מה שאדם יכול להצין מסדר משנתן בהזכרת שמותן היה מצין מאליו שאין לך אדם מסדרין אלא כסדר שהן שנויים עכשיו: **ודלמא שאם ותולדה צהרם ותולדהם**. שמיע ליה והכי נמי קא"ל יאמרו מקרוס ולמעלה מסיד ולמעלה ותנא הוא דלא קסיד למיחשב ולמחל כי רוכלא: **משל דרבי עקיבא**. סדר צירופן: **פתוך**. מעורב (ו) הוא נגע לבן אדמדם הכתוב צתורה [ויקרא יג] דמדקאמר שנפלו לתוכו טיפי דם מכלל דצפתוך קאמר: **שצו ושצוה**. על כרחך על ראשון ושני קאמר שכן לשון משנה והכי קאמר אדמדם שצראשון ושני סימן פתיכת אודם שצהם נכרת במקום אחר כגון פטיפת דם כחלז ומראהו לא אדום ולא לבן אלא כיין המזוג וסציבותיו לבן: **אלא שאדמומיתו של שלג עזה**. כלומר לבנה משל סיד ושל סיד דיהה הימנה ומדקתני הכי כסיפא שמעינן לרישא דשצוה ושצוה דקאמר בשלג וסיד קאמר. אלמא סדר משנתו של רבי עקיבא סיד אחר שלג:

ואם

עין משפט

גר מצוה

בג א ב מיי פ"א מהל' טומאת נרעת הלכה ג סמג עשין לז ועיין בז"מ ובששנים:

בד ג ד מיי' שם הל' ד:

—

רבינו חננאל

ורחינן הא לא קשיא דאע"ג דקרוס ביצה מתחתיו דסיד כלומר מכהייה מסיד ההיכל. רחמנא אמר ולשאת ולספחת ספחת טפילה קשיא. אלא מחוורתא מתני' דלא כר' עקיבא. והיכא שמעינן לר' עקיבא דאמר זו למעלה מזו. איילמא כדשאל ליה בריה מפני מה אמרו מראות נגעים שנים שהן ד' ולא אמרו מקרוס ביצה ולמעלה בלבנות טמא והשיבו אביו לומר מצטרפין זו עם זו. ואמר לו ויאמרו מקרוס ביצה ולמעלה טמא ומצטרפין זו עם זו וכי'. ודייקת מדלא אמר ליה מסיד ההיכל ומקרוס ביצה ולמעלה ש"מ דשמיע ליה מאבהו דבהדי שאת מצטרפי דבעינן זו למעלה מזו. דלמא לא אמר הכי. אלא שאת ותולדתה דהוא קרוס ביצה והוא הדין לבהות ותולדתה דהוא סיד ההיכל אלא (מדתניא המזוג שבוה ושבוה כיין המזוג במים. אלא של שלג עזה ושל סיד דיהה הימנה ואמר) [מדר"ח דאמרן ר' חנינא משל דר' עקיבא למה הדבר דומה לר' כוסות של חלב אחד נפל לתוכו שתי טיפות דם ואחד נפל לתוכו ד' טיפות דם כו' עד שכולן מראה לבן הן אלא שזו למעלה מזו. ורחינן אימור דשמעת ליה לר' עקיבא זו למעלה מזו כפתוך. פי' במעורב. בחלוק. כלומר בשאינו מעורב מי שמעת ליה הכי. ואפי' כפתוך גופיה מי אית ליה האי סברא. והא תנן בתחלת מסכת נגעים ר' עקיבא אומר אדמדם שבוה ושבוה כיין המזוג במים אלא של שלג עזה ושל סיד דיהה הימנה.

עין משפט ו גר מוצה

כה א מיי פֿאַ מהל' טומאת נדעת הל' ו: **בו** ב עינ נהשגות שט ובימי: **ג** ומיי פֿיי מהל' שגות הלכה ה: ‏

תורה אור השלם

1. ואם בִּהְרֵת לִבְנֵה הוּא בעור בְּשָׂרוֹ וְעֵמָק אֵין מֵרָאָה מִן הָעוֹר וְשָׂרְיָה לֹא הָפֵךְ לָבָן וְהַטִּיֵּר הַכֹּחַן אֶת הַגֶּגֶע שְׂבֻעַת יָמִים: וּקְרָא יג ד' וְקָרָא אִתָּה הַכֹּחַן וְהָיָה נִדְפָּךְ שַׁעַר לָבָן בְּבִהְרֵת וּמֵרָאָה עֵמָק מִן הָעוֹר צִרְעַת הוּא בַּמִּכָּה פֶּרֶחַה וְשָׂמַח אֹתוֹ הַכֹּחַן נָגַע צִרְעַת הוּא: ‏

וּקְרָא יג כה אָדָם כִּי יִהְיֶה בעוֹר בְּשָׂרוֹ שָׂמַח אוֹ סִפְחָת אוֹ בִּהְרֵת וְהָיָה בעוֹר בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צִרְעַת וְהִכָּא אֵל אֲדָרַן הַכֹּחַן אוֹ אֵל אֲחֵד מִקְנֵיו הַבְּהֵמִים: וּקְרָא יג ב' וְעַל כָּל הַתְּרָדִים הַקְּרִיִּים וְעַל כָּל הַגִּבְעוֹת יִשְׁעִיהֶן ב' יד וְהָיָה כָּל הַנּוֹתֵר בְּבִיתוֹ יִבְדֹּא לְחֻשְׁתָּתוֹת לֹא לְאֵגֻרֹת בְּסָף וְכִּבֵּר לְחֵם וְיִמְרֵם סִפְחָיו נָא אֵל אֲחֵת הַבְּהֵמֹת לֵאכֹל פֶּת לְחֵם: שְׂמוּאֵל א ב לו 6. וְקָרָא הַכֹּחַן וְהָיָה שָׂמַח לִקְנֶה בעוֹר וְהָיָה הַפֶּהכֵּה שַׁעַר לָבָן וּמִתֵּית בְּשָׂר דִּי בִּשְׂמַח: ‏

וּקְרָא יג י' כן אֲמַר דִּיתוּקָא רִבִּיעִיתָא מְלִכּוּ דִּי רִבִּיעִיתָא תְּהֵיבָא בִּארְעָא דִּי תִּשְׁנָא מִן כָּל מְלִכּוּתָא וְתֵאכֹל כָּל אֲרָעָא וְתִדְרֻשְׁנָהּ וְתִתְקַדֶּה: וְדִינָא ז כג ‏

רבינו חננאל

6) הוה ליה למימר דהא שאת טריפא פסיד. אמרי אין דהא תניא הכי ר' נתן אמר לא שאמר ר' עקיבא של סיד דיהה הימנה אלא של שאת דיהה הימנה. בבררת עזה כשלו שבאמר והנה מרים מצוירת כשלה. בהרת לבנה היא. אין לבנה למילה הימנה. תנא הטיל הכתוב הספחת בין שאת לבהרת. כשם שטפילה לזוז כך טפילה לזו. ומנא לן שספסתח טפילה היא שנאמר ספחני נא אל אחת ההנהות לאכל פת לחם. שאת אין שאת אלא גבוהה שנאמר על ההרים הגבוהים ועל הגבעות הנשאות. ומראה עמוק מן העור כמראה חמה העמוקה מן הצל. שאת כצמר לבן שהוא נקי בן יומו שמכבנין אותו למילה. א"ר חנינא משל (ד'ר' חנינא) נדרבנן למה הדבר דומה לתרי מלכי ותרי איפרכי. מלכו של זה למעלה מאיפרכו (של זה) דנפשיה וכן מלכו של זה למעלה מאיפרכו דנפשיה והוא כגון מלכא ורופילא אלקפאא וריש גלותא. א"ל רב פפא לרבא שבוך מלכא חשיב או קיסר. א"ל רבא בי חרשיה אכול ליה. פ"י מכה אוכלת לך בעיניך. כלומר אינך רואה טיבעא דמאן סגי בעלמא אלא טיבעא דקיסר קאולא כר' יוחנן דאמר מאי דכתיב ותאכל כל ארעא ותדושנה ותדקנה. זו רומי חייבת שטבעה יוצאה בכל העולם. 3) כדמרגנמינן בקרחתו בשחיקותיה שחיקוהו. פ"י בלאותיהם: **פתנ'** כל שיש בה ידיעה בתחלה כר' חז"ר בתורת כהנים מנין שאין חייב אלא בטומאת מקדש וקדשיו. הוהיר וענש על הטומאה במקדש. הוהיר ולא

^[1] נבאה דל"ל וחס איתא על שאת דיהה הימנה הוה ליה כו

^[2] אולי צ"ל ושחקים פ"י בלאותיהם כדמרגנמינן בקרחתו בשחיקותיה

^[3] אולי צ"ל ושחקים פ"י בלאותיהם כדמרגנמינן בקרחתו בשחיקותיה

ו:

וְאִם אִיתָא צִיְרָנִי שֶׁל צִמֵּר דִּיהָה הִימֵנּוּ. תימא דע"כ דרין למיתני שלג וסיד דלחט"ק קאי דקתני הפתוך שצשלג כיין המזוג צשלג הפתוך שצסיד כיין המזוג כחלצ דצרי ר' ישמעאל רבי עקיבא אומר כו' וי"ל דהיינו דקמשני אמרי אין כדתינא

כלומר לא נקט סיד דוקא אלא קאי לחט"ק או שמה רבי נתן מגיה נמי במילתיה דרבי ישמעאל שאת במקום סיד: **וְאִין** אחרת לבנה. והא דכתיב (טהלים קמו) הנותן שלג כלמר אורחיה דקרא למיתלי שאינו מניו במזיו: **גְּלִימָא** דביתנא ושחקיה. פ'י צקונטרס דחדש יומר לבן ולא יתכן דצפ' כל היד (מדה דף ז.) משמע דשחקים לבנים יותר ומעלו טפי לצדיקה אלא לענין חשיבות נקט ליה דומיא דכל הני דלעיל ומיהו צנדה י"ל דמעלו לצדיקה לפי שסר רכיס יותר אצל הקונטרס פירש שס לפי שס לבנים יותר: **לֹא** הוהיר **אַל אַרְעָ עַד שׁוּמַמַּת מְקֻדֵּשׁ וּקְדָשָׁיו**. פירש צקונטר' ואהרת קדש דכתיב צקדשים לא יאכל עד אשר יטער ומימה דצפרק בתרא דמכות (דף ד'): משמע דצין לרבי יוחנן וצין לריש לקיש אחי האי קרא לאוהרת תרומה ואוהרת קדש נפק' ל' לרי' יוחנן מג"ש דטומאתו טומאתו ממקדש ולר"ל מכלל קדש לא תגע ויתכן פירושו הקונטרס להסוּא תנא דלחמך צפ' הערל (ויצמת פה. ושס) צוז צעל ג' רלוית ובמלורע מוחלט הכתוב מדבר ומאי אשר יטער עד דמייתי כפרה והני אמוראי דמכות כרבי ישמעאל דפליג עליה תסס ומנוי לה בתרומה ור' יוחנן גופיה מסיק לה צפרק הערל (שס דף עד.) משמיה דרבי ישמעאל אחיזה דצר השוה צורעו של אהרן הוי אומר זה תרומה: **אֵימָא** תרומה. פירוש אימא נמי תרומה אצל אין לפרש אימא דוקא תרומה אצל מקדש וקדש דלחיכא כרת לא תסגי ליה צקרנן עולה ויורד דהא צסמוך לא פריך הכי אלא משום דכתיב ציה מיעוטא וה"נ דהוה מני' למיפרך אימא טמא שמישם שאפשר להיות איסור עבודה צלא איסור מקדש כגון שנטמא צעורה וינא צלא ששייה והפך צלנורא דרך הליכתו כדלחמך צפ"צ לקמן (דף ז'): אלא משום דהיא גופה גמר מתרומה צפרק אלו הן הנשרפינן (סנהדרין דף קג:) להכי נקט תרומה ומטומאת כהנים לא מני' למיפרך שלא הוהירו אלא על המת והכא כתב שרן וענלה:

לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיתָה דַּמַּחִיב עֲיָיָה קֶרֶבֶן. תימא ה"נ לא אשכחן עון כרת דמחייב עליה קרבן עולה ויורד 'ויס לומר דהסוּא טעמא עדיף ליה טפי:

עולה

ו**חִיּוּצִין נָמִי קֶרֶבֶן** על שגגת טומאה מה מנינו כשהוהיר וענש כרת על דזון טומאה צטומאת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ה) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את אוהרת קדש לא יטמאו את מקדשי הרי זה אוהרת מקדש צקדשים לא יאכל עד אשר יטער (שס כג) הרי אוהרת קדש כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **סְרוּמָה**. אס אכל תרומה צטומאה דהוהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמייתי כפרה: **וענש**. ומנו צו בי יחללוהו י': **לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיָּסֶה דַּמַּחִיב קֶרֶבֶן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרר' צהוריו' (ת.):

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

וְאִם אִיתָא. דלמר אחר שלג מני להו: **עַל לִמֵּר דִּיהָה הִימֵנָה מִיַּצְעִי לִישׁ**. דיהה פלית"א צלע"ו: עמוקה וגבוה ללו דוקא קלומר אלא נראה כעמוקה: **י' טַפִּילָה לַצְהָרַם מִנָּלָן**. לרצנן קצעי לה דלילו לרצי עקיבא לית ליה ריצוי טפילה לצהרת: **סַפְחָנִי**. אספני: **כֵּן יוֹמֹ**. ציוס הולדו: **מַכְבְּנִין**. לשון הרחלים יולאות כצוות (שבת דף קג:;) וכמו (גיטין דף יד:;) נתנן ככנתי לבתי פרמוי"ל והא' 6) צת נפש שקורין נושק"א שמצבדין צה פתיחות פי החלוק כך כשנולד הכבש והאס לוחכתו אין 6) נמרו נקי 6) צאותו יוס והרואה להנציטו למילת עושה לכבש מעטה עור ומכבנו עליו שלא יתפרד ונמלא חלמר מכוסה כל הימים: **מַלְכוּ שַׁל זֶה**. צהרת שהוא מלכו של סיד למעלה משאת שהוא מלכו של קרוס ולכן הן מטערפינן הצהרת והאיפרכו של מלך זה סיד למעלה מאיפרכו של מלך זה סיד למעלה מקרוס וממילא שמעינן דסיד למטה משאת הוא: **אֵלָּא מַלְכוּ שַׁל זֶה נִמְעַלָּה מֵאִיפְרִכִּיהּ דַּנְפִּשִׁי**. כל איפרכוס הולך אחר מלכו כך כל תולדה מטערפת לאציה: הכי גרסינן ומלכו של **זֶה נִמְעַלָּה מֵאִיפְרִכִּיהּ דַּנְפִּשִׁיהּ: מַלְכָּא וְאַלְקַפְטָא**. שני מלכים הם ומלכא חשיב מאלקפטא: **רופילא**. איפרכוס של מלכא: **וריש גלוסא**. איפרכוס של אלקפטא: **כּוּגוֹן מַלְכָּא וְאַלְקַפְטָא**. כשמהלכין זה אחר זה כסדר זה הולכים: **הֵאִי זֶה נִמְעַלָּה מוֹה הוּא אֵלָּא כּוּגוֹן מַלְכָּא וּרופִילָא וְאַלְקַפְטָא וְרִישׁ גְּלוּסָא**. כשמהלכין שנים שנים כל איפרכוס הולך אחר מלכו: **צִצּוֹר מַלְכָּא**. מלך פרס וקיסר מלך רומי וכל אחד יש לו איפרכוס: **הִי מַנִּייהוּ חֲשִׁיב**. צצור או קיסר: **צַחוּרִשִׁא אִילֵּי לִישׁ**. האיש הזה מוטמן ציערים כל ימיו שלא שמע צטייעה של מלכות רומי והוצרך לשאול זאת. ורצ פפא משום דלחקדים רצא צצור מלכא לקיסר הוּא דשיליי ורצא מיראה עשה שהיה תחמיו צמלכותו כדלחמך צמס' חגיגה (דף ה:) **שְׂדוֹר דְּצִי צִצּוֹר מַלְכָּא וּגְרָצוּהוּ: רומי חֲשִׁיבַם**. תרגום של רשעה שנלמר (מלכא 6) וקרלאו להס גצול רשעה: **רַצִּינָא אַחֵר**. משל דרצנן כגון גלימא דעמרא שהוא מלונן כשהוא חדש וליצונו מצהיק הרצה יותר משל טלית ישנה: **וּגְלִימָא דִּיעִיסָנָא וְשַׁחֲקִיָּה**. שהחדש לבן הרצה משל ישן אצל החדשות של זו ושל זו קרצות להיות שוות. כך הצהרת גצוהה הרצה מן הסיד שהוא תולדתו ושאת מן הקרוס והאצות קרצים להיות שוים: **שְׁאִין הַכְּצוֹב מַדְבַּר**. פרשם קרבן עולה ויורד (ויקרא ה) שחיצתו קרבן על הטומאה מנין שאין מחייבו על מנע אלא אס כן אוכל צאותה טומאה קדש או נכנס למקדש: **וּדִין הוּא**. הרי אתה דן מאליו: **הוּאִיל וְהוֹדִיר וְעַנֵּשׁ**. על הזדון טומאה

ו**קְדָשָׁיו** וקדשיו הוהיר (ויקרא ה) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את אוהרת קדש לא יטמאו את מקדשי הרי זה אוהרת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ז) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **סְרוּמָה**. אס אכל תרומה צטומאה דהוהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמייתי כפרה: **וענש**. ומנו צו בי יחללוהו י': **לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיָּסֶה דַּמַּחִיב קֶרֶבֶן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרר' צהוריו' (ת.):

עולה

ו**חִיּוּצִין נָמִי קֶרֶבֶן** על שגגת טומאה מה מנינו כשהוהיר וענש כרת על דזון טומאה צטומאת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ה) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את אוהרת קדש לא יטמאו את מקדשי הרי זה אוהרת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ז) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **סְרוּמָה**. אס אכל תרומה צטומאה דהוהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמייתי כפרה: **וענש**. ומנו צו בי יחללוהו י': **לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיָּסֶה דַּמַּחִיב קֶרֶבֶן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרר' צהוריו' (ת.):

עולה

ו**חִיּוּצִין נָמִי קֶרֶבֶן** על שגגת טומאה מה מנינו כשהוהיר וענש כרת על דזון טומאה צטומאת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ה) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את אוהרת קדש לא יטמאו את מקדשי הרי זה אוהרת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ז) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **סְרוּמָה**. אס אכל תרומה צטומאה דהוהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמייתי כפרה: **וענש**. ומנו צו בי יחללוהו י': **לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיָּסֶה דַּמַּחִיב קֶרֶבֶן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרר' צהוריו' (ת.):

עולה

ו**חִיּוּצִין נָמִי קֶרֶבֶן** על שגגת טומאה מה מנינו כשהוהיר וענש כרת על דזון טומאה צטומאת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ה) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את אוהרת קדש לא יטמאו את מקדשי הרי זה אוהרת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ז) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **סְרוּמָה**. אס אכל תרומה צטומאה דהוהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמייתי כפרה: **וענש**. ומנו צו בי יחללוהו י': **לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיָּסֶה דַּמַּחִיב קֶרֶבֶן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרר' צהוריו' (ת.):

עולה

ו**חִיּוּצִין נָמִי קֶרֶבֶן** על שגגת טומאה מה מנינו כשהוהיר וענש כרת על דזון טומאה צטומאת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ה) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את אוהרת קדש לא יטמאו את מקדשי הרי זה אוהרת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ז) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **סְרוּמָה**. אס אכל תרומה צטומאה דהוהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמייתי כפרה: **וענש**. ומנו צו בי יחללוהו י': **לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיָּסֶה דַּמַּחִיב קֶרֶבֶן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרר' צהוריו' (ת.):

עולה

ו**חִיּוּצִין נָמִי קֶרֶבֶן** על שגגת טומאה מה מנינו כשהוהיר וענש כרת על דזון טומאה צטומאת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ה) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את אוהרת קדש לא יטמאו את מקדשי הרי זה אוהרת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ז) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **סְרוּמָה**. אס אכל תרומה צטומאה דהוהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמייתי כפרה: **וענש**. ומנו צו בי יחללוהו י': **לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיָּסֶה דַּמַּחִיב קֶרֶבֶן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרר' צהוריו' (ת.):

עולה

ו**חִיּוּצִין נָמִי קֶרֶבֶן** על שגגת טומאה מה מנינו כשהוהיר וענש כרת על דזון טומאה צטומאת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ה) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את אוהרת קדש לא יטמאו את מקדשי הרי זה אוהרת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ז) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **סְרוּמָה**. אס אכל תרומה צטומאה דהוהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמייתי כפרה: **וענש**. ומנו צו בי יחללוהו י': **לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיָּסֶה דַּמַּחִיב קֶרֶבֶן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרר' צהוריו' (ת.):

עולה

ו**חִיּוּצִין נָמִי קֶרֶבֶן** על שגגת טומאה מה מנינו כשהוהיר וענש כרת על דזון טומאה צטומאת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ה) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את אוהרת קדש לא יטמאו את מקדשי הרי זה אוהרת מקדש וקדשיו הוהיר (ויקרא ז) **הִרִי עוֹנֵשׁ קֶדֶשׁ** כי את מקדש ה' טמא ונכרת (במדבר יט) הרי עונש מקדש והנפש אשר תאכל צשר מוצח השלמים וגו' (ויקרא ז) הרי עונש קדש: **סְרוּמָה**. אס אכל תרומה צטומאה דהוהיר וענש דכתי' צקדשים לא יאכל ותרומה ככלל מדכתי' צה צהיא ענינא וצא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים ואמרינן ציצמו' (עד:) דבתרומה קאי מדתלי' צהערצ שמש דלילו צקדשים עד דמייתי כפרה: **וענש**. ומנו צו בי יחללוהו י': **לֹא אֲשַׁכְּחֵן עוֹן מִיָּסֶה דַּמַּחִיב קֶרֶבֶן**. שאין חטאת צאה אלא אשגגת כרת כדאמרר' צהוריו' (ת.):

מסורת הש"ם

6) ג'צ' פד. צבורי. מא. מולין סג. 3) [טוטה ה:]. 2) [שבת נד.]. 4) [נלשון רומי הוה שר החיל. מוסף הערוך]. 5) [נ"י צערוך ערך מרג' מה שפירש צסס רב האגאון]. 1) ע"ו צ: 1.) 2) צ'ל אחר ד"ה ספחני. 3) [רש"ש מח"ו]. 4) צ"ל בלחמו. יעביין וכ"ה הרש"ל צדפוס הראשון. 1) צ"ל ולא יטמאו את מחניהם (במדבר ה, 3) ויקראל כג. 3) ונע"ע מוס' פ"ה ד' ה'ה].

הגהות הב"ח

6) רש"י ד"ה מכבנין וכו' והוא בית נפש:

גליון הש"ם

תוס' ד"ה לא אשכחן וכו' וי"ל דח"ש עדיף פפי. וקסא ין דמ"מ אחרי דלחמ' מייז דהוי אשמיעת קול ולגבי תרומה ליכא כלל סבירא לא מליט דשען מיתא מייז קרבן דמייז דהוי שמיעת קול ונשאר ממילא הסבירא לאוקומי צמרוי' ולא צמקדש מנח הסבירא דלא מליט דשען כרת דלסגי צעלה ויורד א"כ מאי פריי' ולימא בה למעטיה הקדש הא ליה ל"ג קרא דמסבירא מוקמי' צמרומה ולא צמקדש ומיחא דדה למעט צמרומה ולי"ע:

לעיו רש"י

פליתי"א [פלד"א]. חיור. פרמוי"ל [צימרו"ל]. סג. נושק"א. סיכה. ככבנה.

מוסף רש"י

עמוק. דהיינו שפל. כמראה חמה שגראת עמוקה. שפל מן הל (בברות חא.) חמה אלא צל רלוית עמוקה. וכן כל לבן ושחור צבשר נראה הלבן עמוק. כך צהרת לבנה היא (וחל"ו 20.) **שִׁמְכְּבִין בֵּין קוֹסְרִין** צגד ספיוו ציוס. שטלע שצמרו נקי ומשמר למרו שלא טיקו. למילת. לעשות צממרו כלי מילת. מכבנין. על שעשוי כמין קרפי ממתכת לחצר הסגד, כמו תננן כינטיה לנתי, שטיק"ל צלע"ו (שבת נד.) וע"י יחזקאל כו יח.) ואלקפטא. דיוקס (נבחים 13:).

רבינו חננאל (המשך)

יטמאו את מחניהם. וענש שנאמר כל הנוגע במת כנפש האדם אשר ימות ולא יתחטא [את משכן ה'] טמא ונכרתה וגר' (במקדש) [ובקדש] הוהיר אמר ריש לקיש בכל קדש לא תגע וגר ותניא כוותיה ומפורש בפרק אלו הן הלוקין בתחלתו 2) דאתקש קדש למקדש. ועוד מפורש ביבימות פרק הערל כי זו הנגיעה אכילה היא. וענש ונפש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם או בבהמה טמאה וגר

^[1] אולי צ"ל בתחלתו דמייתי בלחילי דליקתק קודש וכו

